

Wiązanka pięknych nazwisk w papierach Referatu Karnego Inspekcji Pracy.

Łódź, 22. 2. — Niejednokrotnie już podkreślaliśmy że w większości piekarń łódzkich, a zwłaszcza żydowskich panują niemożliwie stłuki, jeżeli chodzi o czas pracy. Interwencje Inspekcji Pracy mimo stosowania kar pieniężnych i innych nie odnoszą jakoś skutku.

ŻYCIE PABJANIC.

Zwolnienie aresztowanych pabjaniczian w związku z zabójstwem ś. p. Ratajczyka.

Zgodnie z naszą zapowiedzią, zamieszczona w jednym z poprzednich numerów „Echa” w tych dniach zwolniono z więzienia śledczego w Łodzi 2 pabjaniczian, aresztowanych jak wiadomo zaraz po napadzie bandyckim na śp. Wiktora Ratajczyka w Pabjanicach. Sa to właściciel restauracji Prusisz i Stusio, przeciwko którym z braku jakichkolwiek dowodów winy śledztwo zostało całkowicie umorzono.

W tym ogólnym i potężniejszym z dnia na dzień głosie protestu — brak Pabjanic. Wszak istnieje w Pabjanicach Towarzystwo Opieki nad zwierzętami w gronie którego znajduje się sporo działaczy społecznych chrześcijańskich. Czyżby i w tym wypadku uważano, że ubiół rytualny jest wskazany ze względów profilaktycznych?

ASTROLOG CHIROMANTA pr. „ERGAN” Przepowiada przeszłość, teraźniejszość i przyszłość z całą dokładnością. Uprzeżdenia od prorytów życia...

TOWARZYSTWO OPIEKI NAD ZWIERZĘTAMI — A UBÓJ RYTUALNY.

W związku ze złożonym przez posłankę Prystorową do łaski marszałkowskiej wnioskiem o zniesienie uboju rytualnego — z całego kraju napływała pod adresem wniosko dawczyń rezolucje, uchwały oraz wyrazy uznania poszczególnych ugrupowań, organizacji i stowarzyszeń niemal z każdego miasta, a nawet z zagranicy.

BIUROKRACYZM URZĘDU SKARBOWEGO

Płatnicy podatków i interesanci odwie dzajacy miejscowy Urząd Skarbowy, skar ża się na panulacę tamże biurokratyzm i opryskliwe traktowanie, stosowane przez urz edników starszej daty biura Urzędu Skarbowego. Ponadto wbrew obowiązują cym rozporządzeniom Ministerstwa Skarbu Urząd odmawia przyjęcia obliczanej Pożecz ki Narodowej jako pokrycia zaległych na datkowej oraz składek Ubezpieczalni Społecznej, które to zaległości Urząd Skarbowy otrzymał do wyczerpkowania.

Kino-teatr Dziś i dni następnych! Wesoly romans muzyczny p. t. METRO MANEWRY MIŁOSNE ADRIA

KONIEC PIĄTEJ SERJI konkursu z nagrodami za uważne czytanie.

Czytelnicy, którzy wycięli siedem kolejnych słów z cyframi i ułożyli z nich zdanie powinni włożyć je do niezaklejonej koperty z napisem: „KONKURS ECHA” i przysłać do redakcji za opłatą 5 GROSZY!

Fatalny dzień kobiet.

ŁÓDŹ 22 lutego. W dniu wczorajszym w godzinach popołudniowych w mieszkaniu rodziców przy ulicy Żymniej 10 oparzo na wrzątku odniosła silne poranienie całego ciała jednoroczna Jadwiga Mielczarek, córka robotnika. Zażewany lekarz pogotowia Czerwonego Krzyża przewiózł dziecko do szpitala dziecięcego Anny-Marii.

ZATELEFONUJ ZARAZ Nr. 102-28 lub 102-29

a otrzymać będziesz „ECHO” od jutra w domu. Prenumeratę zamawiać można poczynając od każdego dnia miesiąca.

Zdarzenia i wypadki

(-) Premier Francji Sarraut otrzymał votum zaufania 380 głosami przeciwko 151. (-) W Rzymie toczą się ożywione narady włosko - niemieckie w sprawie zawarcia paktu. (-) Podczas trzęsienia ziemi w Japonii kilkanaście osób poniosło śmierć.

POPOŁUDNIOWKA ROZMAITOŚCI.

W najbliższą niedzielę, tj. 23 b.m. o godzinie 17 w dużej sali gimnastycznej (Traugutta 3) Polska Y.M.C.A. urządza dla młodzieży szkół średnich trzecią skoleł imprezę rozrywkową pod powyższą nazwą.

Doktor L. BERMAN POWRÓCIł Specjalista chorób wenerycznych skórnych i seksualnych Cegielniana 15.

Dr. W. BALICKA SIENKIEWICZA 52 (róg Nawrotu) telefon 194-03. CHOROBY SKÓRNE I WENERYCZNE.

Lecznica prywatna D-ra Z. RAKOWSKIEGO dla chorych na uszy, nos i gardło

Dr. med. H. KRAUSKOPF Akuszerka i choroby kobiece Zgierska 15, Tel. 113-47

DR. MED. H. LUBICZ Choroby skórne, weneryczne i moczopłciowe

Dr. med. WOŁKOWYSKI Spec. chor. wenerycznych, moczopłciowych i skórnych Cegielniana 11, tel. 238-02

Przychodnia Wenerologiczna leczenie chor. wenerycznych i skórnych ZAWADZKA 1, telef. 122-73

Dr. med. Z. STACHOWSKA akuszerka i choroby kobiece POWRÓCIŁA PIOTRKOWSKA 153, telefon 145-10

Dr. med. GUSTAW KOHN Specjalista akuszer-ginekolog ul. Piłsudskiego 51, tel. 170-03

Lecznica „OMEGA” Główna 9, telefon 142-42. Przymają lekarze we wszystkich specjalnościach

Dr. med. TREPMAN specjalista chorób wenerycznych, skórnych, moczopłciowych. ZAWADZKA 6, tel. 234-12

Dr. HELLER Spec. chorób skórnych, wenerycznych moczopłciowych i skórnych PIOTRKOWSKA 8, tel. 179-89

Poradnia Wenerologiczna Piotrkowska 45, tel. 147-44 Lec. chor. wenerycznych, skórnych i seksualnych.

Dr. med. H. ROZANER Specjalista chorób wenerycznych, skórnych i seksualnych Narutowicza 9, fr. II piętro

Dr. FELDMAN akuszer-ginekolog Kilińskiego 113 (róg Nawrotu) tel. 155-77

Dr. med. H. BORZEKOWSKA spec. położnictwo i chor. kobiece. Gdańska 44, tel. 185-88

Dr. med. Łucja Makower choroby skórne i weneryczne (Koblety i dzieci). POWRÓCIŁA Wólczańska 117, tel. 149-39

Dr. HENRYKOWSKI Specjalista chorób wenerycznych, skórnych i seksualnych, przeprowadził się na ul. TRAUGUTTA 9, front i piętro, tel. 262-98.

Dr. med. Henryk Ziomkowski spec. chorób wenerycznych, skórnych, włosów i moczopłciowych. 6 go Sierpnia 2, telefon 118-33

Dr. med. Edward REICHER specjalista chorób skórnych, wenerycznych i seksualnych Południowa 28, tel. 201-93

Dr. med. M. RUNDSZTAJN akuszerka i choroby kobiece POMORSKA 7, tel. 127-84

Dr. med. H. KLACZKOWA położnictwo i choroby kobiece Piotrkowska 99, tel. 213-66

Dr. med. M. GLAZER Choroby skórne i weneryczne ACMODNIA 64, tel. 185

Dr. med. M. TAUBENHAUS AKUSZER-GINEKOLOG Zgierska 11, Tel. 246-0

JAR KINO-REWJA Kilińskiego 124 czynne 4 dni w czwartek, piątek, sobotę i niedzielę.

Doktor W. ŁAGUNOWSKI specjalista chorób wenerycznych, seksualnych i skórnych

LECZNICA CHOROBY OCZU ze stałymi lekarzami. DOKTORA DONCHINA ul. Piotrkowska Nr. 90, tel. 221-72

ROTH WALDEMAR zam. ul. Kaszubska 28 Chójny zagubił legitymację

BREITKREITZ Albertyna zam. ul. Lelewa 12 zagubiła legitymację

NR 106— A. G. proszę zgłosić się dnia 24 w poniedziałek o g. 10 rano Piotrkowska.

STEFAN Rensch zagubił weksle: 1 na 50 zł, wystawca Leon Deindel, na zlecenie S. Szlosberga, platny w Dolinie 15,4 36, żyrant S. Benkel i S-ka, 2-gi zaprotestowany

ŻYCIE ZGIERZA

Wczoraj zostały ukończone prace nad u stawieniem na ementurze przy kościele parafialnym konstr. żelaznej i zawieszeniem na niej 4 nowonabytych dzwonów

ROZPACZLIWY CZYN.

Wczoraj na linii kolejowej Zgierz — Łódź Kal. w okolicy Zabińca rzucił się pod podciąg Nr. 518 nieznaną osobnik, pono sząc śmierć na miejscu.

MUZYKALNY ZŁODZIEJ.

Przed Sądem Grodzkim w Zgierzu stanął wczoraj Piekarski Jan, mieszkaniec Łodzi który swego czasu zakradł się do mieszkania Marjanny Wagner (Zgierz Średnia 43) i skradł skrzypce wartości 150 zł.

NIESUMIENNY SPRZEDAWCA.

Wolciechowski Franciszek, zam. w Zgierz, sprzedawał z polecenia J. Najmana, właściciela sklepu żelaznego w Zgierz, na jego rachunek kosy.

Czy jesteście członkiem L.O.P.P.?

15 rubli obiad — 5 rubli 25 papierosów. — Zrózniczkowane wynagrodzenie i nowe ceny w Sowietach.

Moskwa, w lutym
 Oparcie kursu rubla na podstawie: jeden rubel równa się 3 frankom, nie miało naogół wpływu na sytuację mieszkańców; dla cudzoziemców jednak uczyniono Moskwę jednym z najdroższych miast świata. O ile podróżnik przybywa do Związku Radzieckiego za pośrednictwem Intourista i opłaca swoją podróż zagranicą w odpowieć walucie, oblicza się rubla podług danego paritetu. Cudzoziemcy jednak stale mieszkający w Sowietach (personel poselstw, korespondenci, przedstawiciele firm), którzy żyją z pieniędzy nadsyłanych z ich ojczyzny, znajdują się w ciężkiej sytuacji. Specjalnie dla cudzoziemców przeznaczono sklepy Torgsinu, w których mogą za swoją walutę nabywać towary po cenach światowych zostały zlikwidowane wobec czego muszą oni tak jak Rosjanie płać 15 rubli za obiad i 5 rubli za 25 papierosów.

We wszystkich tych faktach odbija się przejściowa sytuacja: rubel osiąga stopniowo siłę nabywczą odpowiadającą jego wewnętrznej wartości. Aczkolwiek ten przejściowy okres jest dla tego, lub owego nie wygodny, albo nawet może się odbić ujemnie na jakiejś warstwie społecznej, rząd wychodzi z założenia, że należy ustabilizować wartość rubla, aby na tej zasadzie osiągnąć jednolitość cen i zarobków.

Od 1-go stycznia niema żadnych ograniczeń spożycia, żadnej podwójnej miary gospodarczej. 100 rubli każdego robotnika chłopca, urzędnika posiadają tę samą wartość. Jednakże istnieją jeszcze pewne różnice: wówczas gdy jeden pracuje w fabryce w której klubie otrzymuje on dobry obiad za bardzo niską cenę — ponieważ fabryka

dokłada do każdego posiłku — kto inny w swoim zawodzie nie korzysta z tych samych przywilejów. Do tego dochodzą premje, które otrzymuje dzisiaj do datkowno niemal każdy robotnik za specjalne uzdolnienia. Inni również poświęcają pracy swój wolny czas, jak np. inżynierowie, architekci, technicy i uzyskują poza pensją specjalną, często b. wysokie gratyfikacje za projekty i konstrukcje. Ale wynagrodzenie samo nie jest jednolicie ustalone. Przejście nastąpiło tak raptownie, nie trwa

do dłuższej parę miesięcy, do chwili ustabilizowania się stosunku zarobków i cen towarów. Zupelnie wyraźnie zaznacza się tendencja do spadku cen przy pozostających w normie a. w poszczególnych gałęziach wytwórczości nawet wzrastających wynagrodzeniach (w moskiewskich sklepach i jadalniach ceny podczas dwu tygodni spadły przeciętnie od 20 do 25 proc.) Dochody pisarzy, artystów, aktorów, wykwalifikowanych inżynierów i techników, oraz przekraczających normę pracy robotników (stachanowcy) są wyjątkowo wysokie, nawet w porównaniu z wygórowanymi cenami towarów. Zdarza się często, że wskutek coraz bardziej rozwijającego się ruchu stachanowców wielu robotników podnosi wydajność swojej pracy tak

dalece, że przewyższa ona o 250—300 rubli miesięcznie ich taryfowe wynagrodzenie. Rząd życzył sobie dotychczas, aby w celu pobudzenia ruchu stachanowców nie tłumić impulsów dla poprawy i zwiększenia wydajności, nie podnosząc jednocześnie obowiązujących norm pracy i zachowując dotychczasowe taryfy. Ale na tym gruncie powstał problem, który będzie dla gospodarki specjalnie trudny dopóki masowa produkcja nie będzie w stanie pokryć zapotrzebowania przy olbrzymim wzroście konsumpcji i potęgającej się sile nabywczej ludności. Nie ulega jednak wątpliwości, że stopa życiowa wszystkich warstw ludności a zwłaszcza w ostatnich czasach podnosi się równomiernie.

B. D.

Targowy dzień w Makalle.

Targowy dzień w ośrodku walk na północnym froncie, wspomnianem często w komunistycznych Makalle.

Podziel się z biednym głodnym!
a zmniejszysz znacznie niedzę!

Gdzie jest mała Joanna? Pusta kołyska.

W spokojnym mieście Louvain w Belgji zdarzył się wypadek w okolicznościach tak niezwykle tajemniczych, że mało znajdzie on sobie równych w historii kryminalnej.

20 stycznia urodziła w jednej z klinik miasteczka pani Ombelet córeczkę. W ostatnią środę, w przeddzień opuszczenia kliniki, wieczorem, oddała, jak zwykle, dziecko pielęgniarce, która zaniosła je do szpitali dla dzieci, gdzie spi

razem 20 niemowląt. Późnym wieczorem jedna z pielęgniarek spostrzegła, że siódma kołyska jest pusta. Zaalarmowała cały personel. Mała Joanna

Ombelet zniknęła. Gdzie? W jaki sposób? Dlaczego? Na daremnie głowi się policja belgijska. Zadana z pielęgniarce nic nie zauważyła. Porwanie dla okupu jest wykluczone, bo Ombelet jest bezrobotnym. Zemsta? Ombeletowie żyją w odosobnieniu i nie mają wrogów. Może matka jakaś, której dziecko umarło, chciała tak siebie pocieszyć. Niemożliwe jest jednak, by ktoś wszedł i wyszedł z drugiego piętra niezauważony.

A może wrzucono dziecko do rzeki, która przepływa pod oknem? Przeszukano całe dno — niema. Tajemnica jest nierozwiązana i cała Belgja szuka małą Joannę.

Mleczarz z kulą w głowie zawisł na haku.

21-letnia Marja, córka mleczarza Devyntera zarecytowała się z górnikiem Eugenja szem Derisburgiem i w styczniu przeprowadziła się do jego mieszkania, lecz po 20 dniach powróciła do domu rodzinnego. Na rzeźniony odwiedzał ją niemal codziennie. Onegdaj oświadczyła ojcu, że zamierza wziąć wkrótce ślub ze swym narzeczonym. Devynter się nie sprzeciwił, lecz postanowienie córki nie podobalo mu się widać. W kilka godzin później, gdy znalazł się sam z córką w kuchni, zamknął drzwi na klucz, poczem uderzył ją kilka-

krotnie żelazną sztabą w głowę. Dziewczyna upadła na podłogę, a ojciec strzelił sobie z rewolweru w skroń. Kula nie zwała go z nóg. Przeszedł do drugiego pokoju i powiesił się na haku.

Tymczasem przybiegli sąsiedzi zaalarmowani przez żonę Devyntera i oddali samobójcę. W groźnym stanie przewieziono go do szpitala Rouvroy. Jego ofiara jest również ciężko zraniona i doznała wstrząsu mózgu.

—0—

ZŁODZIEJ W MUNDURZE. MĄDRA WŁAŚCICIELKA SKLEPU.

Oryginalna afera kryminalna przytrafiła się ostatnio w Dudapeszcie.

Doktorowa H., właścicielka dużego sklepu tytoniowego zauważyła, że niemal co noc tajemniczy jakiś osobnik pldndruje jej sklep, kradnąc drobne sumy, pozostawione

w niezamkniętej szufladzie. O swem odkryciu powiadomiła natychmiast policjanta, który na najbliższym rogu ulicznym pełnił nocną służbę. Policjant poprosił o klucz zapasowy od drzwi sklepu pragnąc — jak utrzymywał — na kryć złodzieja na gorącym uczynku.

Doktorowa H., nie podejrzewając podstępny, wręczyła stróżowi publicznego bezpieczeństwa

żądany klucz. Niestety, włamania mimo tak wytrwałej opieki policjanta, — nietylko, że nie ustały, lecz ponawiały się coraz częściej,

Ukradziono z zamkniętej szafy większy zapas tytoniu, wylamano zamek w kasie i skradziono wszystkie pieniądze. Policjant bardzo był zawstydzony — tłumaczył się jednak tem, że przyszedł zbyt późno i stoczył ze złoicyńca walkę, lecz nie zdołał go ująć. Na dowód pokazywał zranioną rękę.

Pani H. powzięła już jednak pewne podejrzenia i w tajemnicy powiadomiła o całej sprawie detektywa prywatnego. Trzeci nocy usłyszano w sklepie podejrzany hałas. Detektyw z bronią w ręce wślizgnął się drzwiami z prywatnego mieszkania doktorowej do trafiki i ku swemu zdziwieniu ujrzał policjanta, zaopatrującego się spokojnie w najlepsze gatunki tytoniu. Policjant, który przez dłuższy czas poszukiwał złodzieja — a był nim sam — powędrował do więzienia.

10 **PENSJONAT PANI PEKALSKIEJ**

W SAWICKI

Adaptacja autoryzowana Eugenjusza Bałuckiego.

STRESZCZENIE POCZĄTKU:
 Do pani Pekalskiej nieznamy pan przynosi paczkę, w której znalazła 100 sztuk stołotowych banknotów.
 ...
 — Ależ nie, matko! — odpowiedział pan Tomasz ulegle: — Nie mówiłem o kradzieży, lecz o przywrocie restauracji i przywróceniu do przysposobienia.
 — W każdej restauracji zawsze pełno pijaków i różnego świnstwa! — oświadczyła stanowczo. — Na kradzie nie dam grosza złamanego z moich pieniędzy!
 Rozmowa toczyła się do późnej nocy i nieraz kłótnia wisiła na włosku.
 Z biegiem czasu projekt stawały się fantastycznymi, a kiedy pomysłowość wyczerpała się, Władek wystąpił ponownie z propozycją otwarcia garażu i warsztatu pogotowia naprawy samochodów, ale został ostatecznie przegłosowany.
 Najciekawsze było zakończenie. Ninka, która długo coś rozważała, nagle zabrała głos:
 — Mamusi! Niech mamusia mi da te pieniądze. Po roku cała rodzina będzie miała zabezpieczony byt na długie, długie lata.
 — Już tyle wysłuchałam słustw — pani Pekalska popatrzyła niedowierzająco w stronę męża — że jeszcze i ciebie mogę wysłuchać. A cóż ty zrobisz z pieniędzmi?
 — To jest... to jest naprawdę tajemnica. Mamusi — wykiwała Ninka.
 — Ty masz gorączkę, moje dziecko.

dnia wrócił do domu rozpromieniony.
 — Możesz mi powinszować, matko! — zawołał, wchodząc do przedpokoju. — Dostałem przedstawicielstwo wielkiej firmy! Już mi dawno obrzydło ciężkie się dzenie w zadymionym dusznym pokoiu, teraz przynajmniej użyję sobie rachunku. Nowi ludzie, ciekawa praca, no i jakiegoś widoku na przyszłość! Świetnie, prawda?
 Pani Pekalska przyjęła wiadomość z przykrym obojętnością i okazało się, że miała słusność, bo zarobki męża nie po krwawym nawet czwartym części skromnego budżetu — natomiast odetchnęła z ulgą, gdy Władek znalazł posadę. Posunęła się tylko do tego, że tak daleko że za pieniądze, uskładane w niepojęty sposób, mogła posyłać córce do szkoły handlowej.
 Życie nie przedstawiało się zbyt różnowo, ale znalazło jakieś oparcie, weszło w nowe koroty, płynęło cicho i spokojnie. Powoli urwały się stosunki z krewnymi i z dość licznym kółkiem znajomych, i teraz jedynym niemal gościem był Janek Śliwowski.
 Mama Pekalska spoglądała na niego przychylnym okiem, domyślała się oczywiście, co powodowało częste odwiedziny i czasem żalowała, że nie może traktować poważnie zamiarów młodego człowieka, ponieważ znała jego stosunki materialne niegorzej od własnych.
 W każdym razie wszystko się jakoś utożyło i choć było daleko do tego, co się nazywa dobrze, pani Pekalska nie narzekała, bo innym wiodło się znacznie gorzej.
 Raptem do jej mieszkania zadzwonił grubo, elegancki jegomość w meloniku i znikł, pozostawiając po sobie szereg dręczących pytań i tajemnicę, która zmąciła spokój zacisza domowego.
 Sporo czasu mijało, a pani Pekalska przedstawiała się nadal tak fantastycznie, że niesposób było w nią uwierzyć; przytem gniebiła ją okropnie, leżała na sercu ciężkim kamieniem i domagała się gwałtownie, wyjścia na światło dzienne.
 Powierzyla tajemnicę swojej rodzinie, wiążąc ją przysiężeniem milczenia, lecz przekonała się wkrótce, że milczenie

przyniosło ulgę — to znikoma i nietrwała.
 Czula, że nie zagna spokoju, jeśli nie opowie wydarzenia komuś obcemu. Wszak każdy człowiek ma choć jedną istotę bliższą i godną największego zaufania.
 Wybór nie nastęrczał osobliwych trudności i padł na sąsiadkę z trzeciego piętra, która po wysłuchaniu przedziwnej historii tak się wzruszyła, że dostała wylewów.
 — Ale, pani Zofjo, niech pani pamięta nikomu ani słowa!
 Pani Kulikowa zachnęła się:
 — Broń Boże, kochana pani Marysieńko! Przecież rozumiem: że to jest bardzo delikatna sprawa. Zresztą pani przekonała się nieraz, że umiem milczeć jak grób!
 Wprawdzie już następane dni nasuwały poważne wątpliwości co do tej zalecy, ale sąsiadka tak gorąco i wylewnie zapewniała o swojej niewinności, że pani Pekalska machnęła ręką, wiedząc z doświadczenia, że tego rodzaju zgadzki nie rozwiąże żaden urząd śledczy na kuli ziemskiej.
 Pozostawało zatem niektóre fakty przyjąć bez tłumaczenia. Naprzykład, sklepikarz Poszepczyński teraz odnosi się do niej z podkreślonym szacunkiem i gdy tylko wchodziła, porzucał innych klientów:
 — Mam coś specjalnego dla łaskawej pani dobrodziejki! — i podsuwał najdroższe rzeczy.
 Stróżka Walentowa, która tylko mieszkających od frontu uważała za prawdziwych lokatorów, teraz przy spotkaniu uśmiechała się przyjaźnie, a dziś, kiedy pani Pekalska wracała z miasta, nawet ją zapoczęła:
 — Podobnie państwo wyprawdają się. Pewnie, co tu mieszkać, taka, za przeniesieniem holota!
 Jednym słowem skutki lekkomyślnego wtajemniczenia pani Kulikowej objawiły się natychmiast.
 Pan Tomasz kilka dni trzymał się dzielnie i zbywał półsłówkami zapytania przyjaciół, dlaczego jest taki niezwykła milczący skorpion i uroczyście, lecz i on skapitulował, gdy stali to-

warzysze wieczornych posiedzeń w barze z tych czy innych powodów przestali się zajmować jego usposobieniem.
 — Panie Czarnecki! — zawołał kelnera i wskazała na opróżnioną butelkę wódki: — Proszę jedna na mój rachunek! — Odchylił się na poręcz krzesła i zapalając papierosa, powiedział: — Nie macie pojęcia, moi kochani, jaki jestem szczęśliwy, że już nie potrzebuje uganiać się po całym mieście. Do diabła z kawą i herbata!... Świetnie, prawda?
 — Tomek już się urzwał — zauważył któryś.
 — O, nie! — zaprotestował pan Tomasz: — Wiem, co mówię. Prostu w moim życiu zaszła poważna zmiana. Rozglądam się za własnym przedsiębiorstwem. Oczywiście, chciałbym przytem pracować w swoim fachu — przecież wiecie, że jestem buchalterem. Dość narobowałem się dla obcych, a wyszedłem na tem!... — Machnął ręką i nalał przyjaciółom wódki: — Moja żona jest bardzo mądra i praktyczna kobieta. Powiada, że najlepiej kupić porządny pensjonat Świetnie, prawda?... Mam wrażenie, że się zgodzę, bo jeśli poprowadzić interes dobrze i umiejętnie, to można doskonale żyć i ładny grosz odłożyć na czarna godzinę.
 Gesto zakrapiane posiedzenie zaciągnęło się do późnej nocy. Pan Tomasz rozgadał się i ostatecznie wyśniewał wszystko. Tylko na jednym punkcie był niewzruszony — w żaden sposób nie chciał powiedzieć: skąd się wzięły pieniądze.
 Władek skrupulatnie dotrzymał obietnicę, jeśli nie liczyć tego, że w rozmowie ze swoim szefem ostrożnie dał do zrozumienia, że przy zamierzonym rozszerzeniu przedsiębiorstwa prawdopodobnie będzie mógł przystąpić jako wspólnik z kapitałem około dziesięciu tysięcy złotych. Był pewny, że postąpił mądrze i przemyślnie, bo pomysł matki uważał za całkiem nierealny i przez chwilę nie wierzył w jego powodzenie.
 Z wtajemniczonych pozostawała jeszcze Nina.

(d. c. n.)

Jak zginęła „Piękna Marja”. WESOŁA KOLACJA W GABINECIE.

Cjankali na dnie filiżanki.

W drugim roku wojny światowej w dze w Genewie miały ciężkie zadanie. Kanton genewski roil się od szpiegów. Wstępował jako rentierzy, arystokraci, artyści, wszyscy posiadali ważne paszporty, władze musiały ich tolerować chociaż wiedziały dobrze z kim mają do czynienia.

Jerzy Kasella, szef fawuskiej defenzywy, rozbił swój namiot w genewskim „Kursaal”. Dowodził on tuzinem tancerzy, kelnerów, krupierów, dziennikarzy i kupców. Przeciwnicy Niemcy i Autryjacy, operowali w piwiarniach i knajpach przedmieścia Carouge, na którym mieszkał również przez jakiś czas Lenin, i w osławionych kawiarniach na ulicy Cendrier.

Pewnego ranka znaleziono w eleganckim hotelu Z. martwą niezwykle piękną cudzoziemkę, która występowała publicznie jako francuska aktorka. Po krótkim śledztwie policja genewska doszła do przekonania, że cudzoziemka padła ofiarą morderstwa. Gdy jednak przelała relację do centralnego biura w Bernie, otrzymała natychmiastowy rozkaz: „Wstrzymać dochodzenia, zachodzi wypadek samobójstwa”.

Nikt nie wierzył w samobójstwo, ale rozkaz był wyraźny i jasny. W Bernie wiadano co robić a Szwajcaria chciała za wszelką cenę uniknąć konfliktu z Niemcami i z Francją.

Kim była owa tajemnicza kobieta, o której relacja policji wspominała jedynie jako o „mademoiselle X.” W Genewie i w Lozannie nazywano ją „piękną Marją” i słusznie przypuszczano, że jest Polką. Była też istotnie francuska aktorka i występowała w świecie artystycznym pod bardzo znanym pseudonimem. Była smukła, piękna, blondynką o białej cerze i czarnych oczach. Mówiła biegle po francusku z lekkim nabieciem słożeńskim w akcencie. — Władza ponadto językiem rosyjskim i włoskim, niemieckim i naturalnie polskim. Była córką pewnego wyższego urzędnika rosyjskiego, urodziła się w Warszawie, ale miała awanturnicze skłonności i jako 16 letnia dziewczyna uciekła z domu z pewnym rosyjskim arystokratą do Paryża. Tam stała się powoli wdówką, grając przez jakiś czas na małych scenkach paryskich.

Po wybuchu wojny władze francuskie wysłały pewną liczbę zespołów teatralnych na front i do krajów neutralnych. W ten sposób dostała się Marja z jednym zespołem teatralnym do Holandji, Szwajcarii i na tył armji francuskiej. Ogólnie zwracało uwagę to że obecowała wciąż z oficerami.

Ale podejrzenie rozwinęło się, gdy się dowiedziiano, że w gre wchodzi prawdziwa miłość. Marja została kochanką pewnego Rumuna, który był kierownikiem tych występów teatralnych.

Po powrocie do Paryża Marja zerwała z swoimi dawnymi wielbicielami i pozostała wierna swojemu Rumunowi. Ale Rumun nie czuł się we Francji bezpiecznie. W Bernie aresztowano jego brata za szpiegostwo na rzecz mocarstw centralnych. Rumun wolał więc opuścić Francję i wrócić do Szwajcarii. Marja obiecała, że wkrótce przyjedzie do niego do Szwajcarii.

Istotnie, niebawem uzyskała za pośrednictwem pewnego ministra pozwolenie wyjazdu do Szwajcarii. Ale przetrzymywano ją nie pozwala jej już wrócić do Francji. Dlatego postanowiła użyć podstępny. Zatelefonowała przed swoim wyjazdem do Francji do pewnego znajomego komedjopisarza, prosząc go, aby w oznaczonym terminie wysłał do niej depeszę do Szwajcarii wzywając ją do Paryża w celu objęcia roli w nowej sztuce. Komedjopisarz zgodził się początkowo, ale potem sprawa wydała mu się podejrzana i zawiadomił o wszystkim policję.

Mimo to pozwolono Marji wyjechać do Szwajcarii, ale pod warunkiem, że będzie tam pracować dla francuskiej służby wywiadowczej. Marja zgodziła się na ten warunek. Skomunikowała się natychmiast z konsulem francuskim w Lozannie i otrzymała szereg zleceń po legacjach.

na obserwowaniu obcych szpiegów. Ponieważ władza doskonale językiem niemieckim, udało się jej wejść w odpowiednie sfery. Wszystkie wiadomości podawała konsulowi francuskiemu, za którego kochankę ogólnie uchodziła. Potem przetrwała swoją działalność do Genewy. Ale Rumun zdołał ją przekonać, że korzystniej będzie dla niej jeśli zacznie pracować dla państw centralnych, wzamian za co otrzyma fałszywą wiadomość, które będzie podawać konsulowi jako prawdziwe. Marja zgodziła się. Przez kilka miesięcy wszystko szło gładko, ale potem wywiad francuski zorientował się w jej podwójnej grze i postanowił się jej pozbyć.

Co się dalej stało, nie zostało nigdy wyjaśnione, chociaż w Genewie znano dokładnie prawdę. Pewne jest tylko, że do Genewy wysłany został zaufany człowiek w delikatnej misji. Zaprosił on Marję na kolację, która miała przebiec bardzo wesoło. Po wypiciu większej ilości szampana towarzyszył odwiózł ją do hotelu. Nazajutrz znaleziono Marję martwą w jej pokoju. Leżała na łóżku w wydekołowanej sukni wieczorowej. W pokoju rozsypane były wszędzie kwiaty. Ro- biło to wrażenie jakgdyby Marja popełniła samobójstwo snowodu jakiegoś zawodu miłosnego.

Wkrótce ukaże się po raz pierwszy na ekranie światowej sławy śpiewak Nino Martini, jednej z najbardziej urodziwych aktorów operowych, groźny rywal Kiepury. Urodził się on we Włoszech w Veronie. Ojciec jego był kustoszem historycznych za- bytków tego miasta, m. in. legendarnego grobu słynnych kochanków, Romea i Julii.

Po śmierci ojca Nino wraz z matką i trzema siostrami wyjechał do Medjolanu. Postanowił kształcić się na śpiewaka. Nauczycielami jego byli

dwie sławy światowe, Giovanni Zonatto i Marja Gay. Zachwyceni wspaniałymi warunkami Martini i jego wielkim talentem utworowali oni mu drogę do kariery. Nino zadebiutował w roli księcia w „Rigoletto”, odnosząc wielki sukces. Następnie wystąpił w „Purytanicach” Belliniego. W ciągu dwóch lat mło-

dy śpiewak podbił serca rozkochanych w muzyce i śpiewie swoich rodaków. Sława jego rozniósł się szeroko po świecie i pewien impresario amerykański zaproponował mu występ w operze filadelfijskiej, a w roku 1933 Nino Martini wystąpił na deskach „Metropolitan Opera House”, odnosząc sukces niewidziany tam od czasów króla tenorów Carusa.

Wszystkie wytwórnie filmowe zaczęły się ubiegać o pozyskanie Nino Martini go. Początkowo nie zgadzał się on, ponieważ nie odpowiadały mu oferowane scenariusze. Kiedy mu jednak zaproponowano by wystąpił w filmie „Jeszcze wielki romans” razem z Anitą Louise, Nino Martini zgodził się, gdyż, jak sam stwierdził, film ten posiada treść niezwykle romantyczną i barwną, dając zarazem wspaniałe pole do popisu.

Ameryka została opanowana istnym sza- lem odmładzania się. Setki tysięcy instytutów piękności rzuciły na całe Stany hasło „Odśwież swoją fasadę!” i hasło to „chwyć się”. Znika już zupełnie miły typ starzejącego się pana z siwymi skroniami. To podobno szkodzi interesom i psuje opinię. Każdy nawet ubogi robotnik

farbuje sobie włosy, aby nie zejść jeszcze ze sceny życia. Mł-

dość, chociażby sztuczna — jest atutem. Na tem le doświadczył w Nowym Jorku do niezwykle ciekawego procesu między bogatym fabrykantem skór a pewną firmą kosmetyczną. Mister Halin, ów milioner, ma obecnie lat sześćdziesiąt, ale uważał to wia- śnie za stosowny wiek, by zakończyć się bez pamięci w pięknej dwudziestoletniej pannie Gerard i prosił ją o rękę Panna Gerard jed- nak odmówiła.

— Oczywiście — zawołał przedstawiciel firmy kosmetycznej „Glorus”, który natych- miast zgłosił się do milionera — każda młoda panna chce mieć jeśli już nie młodego, to przynajmniej młodo wyglądającego męża. Tylko „Glorus” potrafi pana

tak przemienić! — Dobrze — powiedział Halin — będę płacił panu siedemset dolarów miesięcznie, ale muszę od pana mieć gwarancję, że będę się tak podobał pannie Gerard że w ciągu dwóch miesięcy zostanie moją żoną.

Firma „Glorus” ufa w swój kunszt — umowę taką podpisał. Po paru tygodniach Halin rzeczywiście zmienił się nie do poznania. Odmłodził o trzydzieści lat. Ale, gdy z bukietem róż, zgłosił się do panny Gerard dostał zwrot kosza. I to ostatecznie.

Halin wystąpił teraz przeciwko tow. „Glorus” ze skargą o zwrot wszelkich kosztów i strat poniesionych przez to, że przez dwa miesiące tracił dziennie cztery godziny czasu w salonie kosmetycznym i zaniedbywał swe interesy.

Sędzia na żądanie pozwanych powołał jako rzeczoznawców cztery kobiety w wieku od lat 20 do 30 i postawił pytanie: czy pan Halin rzeczywiście wygląda jak trzydziestoletni mężczyzna i czy może się podobać młodej dziewczynie? Cztery panie orzekły jednogłośnie: „tak”.

Odmłodzony pan Halin proces więc prze- grał i nie pozostaje mu chyba nic innego, jak ożenić się z jedną z rzeczoznawczyń, które tak bezapelacyjnie zaakceptowały jego drugą młodość.

PODSŁUCHANE

W SZKOLE.
— Jak nazywamy człowieka który mówi nieprawdę?
— Kłamca.
— A tego, który nam powie prawdę?
— Gburem!

BOHATER.
— Czy pan się nie obawia, że nas tu w lesie mogą napaść?
— Wcale nie, przecież ja już dwa razy byłem zwycięzcą w biegu na 3 kilometry.

Zdobyta góra Amba Aradam

Zdobyta przez Włochów góra, Amba Aradam która obecnie ma być rozbudowana jako twierdza górska

WITOLD POPRZECKI ZŁA DROGA

STRESZCZENIE POCZĄTKU:
Pod koła autobusu rzuciła się dziewczyna uliczna Uratowano ją w ostatniej chwili. Jeden z przechodniów p. Dahowski zabrał ją do domu.
Zubr uśmiechnął się dwukrotnie. Wiedział że tak będzie i był już na to dobrze przygotowany. Ujął ją pod rękę, a gdy wsiedli do samochodu, rzucił:
— Do Król Huty, ulica Szeroka 7.
Zanim jeszcze auto ruszyło, dziewczyna wpiła mu się w usta namiętnym pocałunkiem. Z lekkim zniecierpliwieniem oddawał jej te pocałunki i chciał, żeby już jaknajprędzej dojechać.
Wreszcie auto stanęło przed jego domem.
Wysiedli i ruszyli na drugie piętro. Zubr wyjął klucze, otworzył drzwi i za prosił dziewczynę gwałtem do wejścia.
Dopiero teraz zaczęła się droczyć, ale Zubr pociągnął ją i zamknął drzwi.

— Jestem z ciebie zadowolony, Michałku! — mruknął do siebie.
Zapalił papierosa i znowu go odłożył. Siadł przed lustrem, wyjął z szufladki szminkę, umalował sobie usta „zrobił” oczy, przeczesał włosy i wpatrzył się w swoje odbicie.
— Mogę się jeszcze podobać — rzekł z ulgą.
Roześmiał się do swych myśli i kleknął do pacierza. W skupieniu patrzył w maleńki krzyżyk, zawieszony nad łóżkiem, a usta poruszały mu się szepcąc odmawianej modlitwy.
Wreszcie wstał, zdjął marynarkę i... spojrzal w okno.
— Diabeł nie śpi — mruknął, poczem podszedł do okna i zapuścił stopy.
Rozdział VIII.
POGOŃ.
— Niech pan sobie wyobrazi, panie Michał! — mówił nadkomisarz Słupianek — jaki ten Winter jest bezczelny. Ma pan! Tu podał Zubrowi kartkę.
„Panie Nadkomisarzu! Jade do Warszawy. Pańskie auto nie przydało mi się na nic. Ale może późni sprzedam je. Jeszcze nie wiem. Kłaniam się i rzeknam.”
Felix Winter.
Zubr zamyslił się.
— Przecież — rzekł nadkomisarz — to jest bezczelność. On myśli, że my mu uwierzymy...

— Jabyrn radził, panie nadkomisarzu, obgadzić dworzec... — odparł Zubr. — On może myśli, że my nie uwierzymy i mo- że ni to liczyć... Zrobimy mu niespodziankę.
Tu spojrzal pytająco na zwierzchnika. Ale ten pokręcił głową.
— Pan go lepiej zna ode mnie, więc zróbcie, jak pan chce. Nie chce mi się jedna wierzyć, żeby w tej kartce było źdźbło prawdy.
— Ano... zaryzykujemy! To niewiele kosztuje — zakonkludował Zubr.
Sprawdził rewolwer co odruchowo czynił przed każdą wyprawą, czy niebezpieczeństwem i, czując się niejako w swoim żywiole, zaklął z humorem.
— A może to ostatnia chwila tego to- buza?
Nadkomisarz spoważniał.
— Panie Michał... ale... jeżeli pana ma to kosztować życie? On jest podobno bardzo niebezpieczny.
Zubr machnął ręką.
— Panie nadkomisarzu... Albo maie, albo jemu. Niewiadomo, komu śmierć pi- sana, a ja muszę go uśmiercić. Chyba... że on mnie uprzedzi. Mała szkoda, krótki żal — zaśmiał się z lekkim przymu- sem.
— Nie, proszę pana. Niech pan przy- mie do wiadomości, że ogromnie pana polubiłem i...
— No, no, no niech pan się nie roztkli- wia, bo to nie przystoi policjantowi. Ta- ki już nasz los, że zdychamy od kul wy- strzelonych zza węgla i nikt się temu nie dziwi. Tak będzie do końca świata...

A przecież... może temu koniec przwidzie a nie mnie?
Nadkomisarz otrząsnął się, tak pies po zimniej kapieli.
— Brr! Tak pan to mówi, jakby cho- dziło o rozegranie partji szachów.
— To jest niewatpliwie gra. Tylko bardziej hazardowna, niż szachy. No, do- widzenia!
— Panie... — zatrzymał go nadkomis- sarz. — W razie czego... niech pan, psia- krew, strzela jak psa...
— Nie, panie nadkomisarzu. Nie będę strzelał, dopóki nie będę miał pewności, że strzelam do Feliksa Wintera. A prze- cież... przywieźć go żywcem... to także satysfakcja?
Nadkomisarz ruszył ramionami.
Był to człowiek bardzo odważny, tam gdzie chodziło o niego. Tam jednak, gdzie miał ryzykować życie kogoś in- nego, nie był tak spokojny jakby rzeczywi- ście chodziło o partję szachów, lub coś w tym rodzaju. Co więcej, śpieszył się do tej gry, która za chwile miała się roz- począć...
Gdy przybył na dworzec, wszystkie budynki były już dostrzeżenie obstawione.
(d. c. u.)